

Simon Attila

TARTALOMJEGYZÉK

■ Görözdi Judit: A kortárs világirodalom egyik fontos magyar regénye	2
■ Simon Attila: Márciusi gondolatok	3
■ Klemen Terézia: Márciusi szokások és néphagyományok	4
■ Németh Margit: Új elnöke van a Katedra Társaságnak	5
■ Petres Csizmadia Gabriella: „A rossz pedagógus kiölhet minden vágyat az egész életen át tartó tanulás és művelés iránt” - Beszélgetés Pintes Gáborral	5
■ Albert Sándor: Gondolatok egy regionális fórum kapcsán	7
■ Fibi Sándor: Március 28. – a mi hétköznapi ünnepünk	8
■ Krippel Éva: Az iskolai alkalmasság, iskolaérettség: halasztás vagy beiskolázás (2. rész)	9
■ Csehi Ágota: Nők a zenében	10
■ Ölvecky Edit: Emberi jogok – női jogok?	14
■ Hromada Attila: Győzelem a vereségben – 1848. március 15.	15
■ Klemen Terézia: Ünnepelni jó!	17
■ Audi Dávid: A Katedra folyóirat története (7. rész)	18
■ Borvák Mária: A beszéd művészete – avagy önbizalomépítés az iskolában	19
■ Kugler Nóra: A beszélő ember és a nyelv viszonya a tankönyvek által közvetített tudásban és tevékenységben (3. rész)	21
■ Petres Csizmadia Gabriella: A kortárs gyermekköltészet sajátosságai és típusai (4. rész)	24
■ Stirber Lajos: Obsitosként a zenei nevelésről (2. rész)	26
■ Csicsay Alajos: Hol van a mezei virágok helye?	28
■ Jurik Tünde – Viczay Ildikó: Egyetemi hallgatók táplálkozási szokásai – I.	29
■ Varga Tamás: A modellezés mint oktatási módszer felhasználása az iskolában	30
■ Horváth Géza: Felkészítő feladatok a matematikai tesztelésre – VII. rész	31
■ Pázmány Annamária – Ignaták Mónika: Bábjáték az óvodában	32
■ A Legkreatívabb iskolai rendezvény pályázati anyagai	33
■ Iskolahírek	36
■ Házunk tája	37

Márciusi gondolatok

Ha március, és ha történész, akkor forradalom és szabadságharc, gondolhatta a szerkesztő, amikor a jelen vezércikk megírására felkért. Ám engem, aki elsősorban a huszadik századdal foglalkozom, március 15-e kapcsán mindig is jobban érdekelt a forradalom és szabadságharc mának szóló üzenete, mint maga a korabeli esemény.

Március 15-e ugyanis kitűnő lehetőség arra, hogy diákjaink számára megpróbáljuk összegezni mindazt, amit nemzeti történelmünk a ma emberének üzen. S ez azért sem megvetendő lehetőség, mert a történelemoktatás legfontosabb feladata pontosan az, hogy a múlt tapasztalatain keresztül felkészítse a fiatalokat saját világuk értelmezésére.

Persze a pedagógusnak ebből a szempontból is hihetetlen nehéz feladta van, hiszen míg korábban az iskola mellett csupán a család volt meghatározó értelmezési forrás, mára – a modern tömegtájékoztatásnak köszönhetően – zúdulnak ránk az információk. Ráadásul ezek szofisztikált propagandakeretbe ágyazva jelennek meg, s elsődleges céljuk nem a tájékoztatás, hanem a meggyerés, a befolyásolás.

Ebben a világban a pedagógus felelőssége talán még nagyobb, mint korábban, hiszen a jó pedagógus lehet, aki ellensúlyozni tudja az egyre nyíltabb állami, párt- vagy éppen üzleti propagandát. A pedagógus lehet az, aki a fizetett bloggerek, a pártok és kormányzatok által támogatott álhírcsatornák és a magukat közszolgálatinak mondó pártmédiák világában afféle klasszikus lámpásként megkísérelheti a dolgot megvilágítani.

Igen, a tanárnak valamiképpen utat kell mutatnia. Leginkább úgy,

hogy megpróbál a diákokkal őszintén s nyíltan beszélni a világról, az európai értékekről, az alapvető erkölcsi normákról. Például azokról, amelyeket 1848 üzen nekünk: a demokráciáról, a toleranciáról, a sajtószabadság jelentőségéről. Azokról az értékekről, amelyek egyformán fontosak valamennyi, magát az európai értékekkel azonosító polgárnak: legyen az szocialista, konzervatív vagy liberális gondolkodású.

Ez azért is fontos, hiszen ma ezeket az értékeket, s így az 1848-as forradalom és szabadságharc értékeit is naponta kérdőjelezzük meg régióinkban. Kétségbe vonják a szolidaritás, a tolerancia, az EU értékeinek érvényességét. Diákjaink azt hallják a médiákból, hogy ha együttérzésünket fejezzük ki bajban lévő embertársainkkal, akkor álhumanisták vagyunk, s azt hallják, hogy a mintáinkat nem a demokratikus (nyugati) világban, hanem máshol kell keresnünk.

A szólásszabadság az egyik legfontosabb demokratikus vívmányunk. Ám mintha elfelejtettünk volna különbséget tenni a között, ami szalonképes, és a között, ami nem. Márpedig az antiszemita és sovinszta gyűlölködés és uszítás nem az, s különösen nem egy pedagógus részéről. Így ha ezt iskoláinkban toleráljuk, mint ahogy azt a Felvidék egyik legjobb magyar középiskolájában évek óta teszik, az már nem csak egyetlen tanár vagy egyetlen iskola, hanem egész közösségünk szegénye.

Mert beszélhetünk mi március 15-én szép dolgokat magunkról és a nemzeti múltunk tiszteletéről, de ha így viszonyulunk ahhoz, akkor mindez üres fecsegés lesz.